

CANçons DE FOSCA I LLUNA PLENA A LA VORA DE LA MAR

per Victori Planells

I

Nit fosca de gener
mitja lluna
nova i entelada.

Nit fosca de gener,
angúnia de solitud.

II

Faré sol el camí
vers amples ribes de capvespres,
i una vela fugissera
serà fidel companyia
a les calmes i tempestes.

III

A les minves de gener
faré vaixells de paper blanc.

Pel velam tu sabràs
que romanc,
neguitós a l'illa,
temptant-te
enllà de la mar.

A les minves de gener
faré vaixells de paper blanc.

IV

Estimaré sempre els teus mots
desitjant-te més enllà
d'aquest vers farcit d'amor.

Lluny de tu
sols serà consol la mar
i l'illa somni
que esdevé. Terra
com la vida.

A les tardors
sols grocs i
pluges blaves,
et faré cançons
entre els sembrats.

La lluna vindrà més tard, i
amb les flames, a la llar,
tot cremant l'oblit
diré, lentament, el teu nom.

V

M'he perdut en els teus ulls
fondals de la Mediterrània nostra
immensament obscura i tendra
i una lluna esquarpa i antiga
m'ha fet la nit
més fosca encara.

Aviat, que som fills de l'albada marina,
margarides i roselles
ompliran les illes
i esdevindran daurades
les ribes sota el sol.

VI

Perquè les ones deixaren
clar record en els teus ulls,
perquè el sol et daurà
els teus cabells amb tendresa,
ara, quan s'amagui la lluna,
et cercaré a tu.

I solcaré, anhelant-te,
la meva nit illenca
incerta i grisa:
vela i rem d'una nau a la mar.

Ara, quan s'amagui la lluna,
et cercaré a tu.

VII

La vida illenca, la nostra,
s'estreny amb neguit a la terra
i retalla el somni
d'incerts i llunyans països
escrits a les fustes dels vaixells que suren.

Però a les valls petites
hi ha ginebrons i romaní
i els turons són encara
batecs de cor copsant el cel.

VIII

Amb tambors i xeremies
festejaré la lluna
i demà viuré
porfediament amb el sol.

VICTORI PLANELLS